

แนวคิดและการบรรเลงขอไทยในวงดนตรีเอเชียเซเว่น (ASIA7)

The Sor Thai Playing Techniques in ASIA7 Band

เบญจา กำจาย^{*1} สาริศา ประทีปช่วง² และวัชรมณท์ อรัณยนาค³

Benja Kumjay^{*1} Sarisa Prateepchuang² and

Watcharamon Aranyanak³

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดและวิธีการบรรเลงขอไทยในบทเพลงของวงเอเชียเซเว่น (ASIA7) เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างกับผู้ให้ข้อมูล 3 กลุ่ม คือ ผู้ให้ข้อมูลหลัก ผู้ปฏิบัติ และนักวิชาการด้านดนตรี วิเคราะห์ข้อมูลด้วยกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ อภิปรายและนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบการพรรณนาบรรยาย

ผลการวิจัย พบว่า วงเอเชียเซเว่น (ASIA7) มีความโดดเด่นด้วยการนำขอไทย และดนตรีพื้นบ้านเข้ามาสร้างสรรค์ในทุกบทเพลงและผสมผสานกับดนตรีสากลอย่างลงตัว สำหรับแนวคิดและวิธีการบรรเลงขอไทยในบทเพลง พบว่าการปรับระดับเสียงของขอไทย โดยส่วนใหญ่ในการบรรเลงจะตั้งสายเป็นคีย์ Bb A และ B เพื่อให้เกิดสำเนียงตามอารมณ์ของเพลง และเป็นโน้ตเสียงธรรมชาติของขอไทย ผู้บรรเลงเลือกใช้เทคนิคของขอทั้งแบบไทยและสากลเพื่อให้มีความเหมาะสม ทำนองเพลงที่สร้างสรรค์มีการสอดแทรกสำนวนกลอนที่เป็นลักษณะสำนวนของเพลงไทย และลักษณะของกลอนเพลงที่เป็นแบบสมัยนิยมสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ ดังนี้ การบรรเลงแบบอิหลักอิเหลื่อ การบรรเลงเดี่ยวขอ Solo กลอนม้วนตะเข็บ สำนวนกลอนแบบเพลงเดี่ยว ทางเก็บ และการบรรเลงลูกล่อตามแบบของ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง “การบรรเลงขอไทยในวงดนตรีเอเชียเซเว่น (ASIA7)”
หลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

* corresponding author, email: benjafi99@gmail.com

¹ นักศึกษาหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

¹ Students of the Master of Fine Arts program in Thai Music Bunditpatanasilpa Institute

² อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

² Advisor Assistant Professor Dr. Department of Music, Bunditpatanasilpa Institute

³ อาจารย์ที่ปรึกษารอง ดร.สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

³ Co-advisor Dr. Department of Music, Bunditpatanasilpa Institute

ดนตรีไทย มีการปรับแต่งซอไทยให้มีความแข็งแรง ทนทาน เหมาะกับการใช้งาน ร่วมกับวงดนตรีร่วมสมัย ใช้อุปกรณ์ดิจิทัลเอฟเฟคเสียงเพื่อเพิ่มมิติและสีสันให้กับเสียงร้องหรือเสียงดนตรี ทำให้การฟังดนตรีมีความไพเราะและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : การบรรเลงซอไทย / วงเอเชียเซเว่น (ASIA7) / ดนตรีร่วมสมัย

Abstract

This thesis aimed at: exploring the history and musical works of the band Asia7 Research data were collected through interviews with three groups of key informants musicians and music academics.

The research findings reveal that the ASIA7 band distinguishes itself by incorporating Thai fiddle and traditional folk music into every song, blending them seamlessly with international music. Regarding the concepts and methods of incorporating the Thai fiddles, mainly set to the Keys Bb , A , and B for Thai songs, to evoke the emotions of the song and capture the natural tone of the Thai fiddles. There were also performing Techniques from both Thai and Western fiddles integrated into the songs to support the melody's appropriateness and emotional context with the style of Thai musical dialects and modern styles. The Thai fiddle is modified to be robust and suitable for contemporary music collaboration, utilizing digital sound effect equipment to enhance the vocals or instrumental sounds, resulting in more melodious and engaging music listening experiences.

Keywords: Thai fiddle playing / ASIA7 band / contemporary music

บทนำ

การเปลี่ยนแปลงแบบแผนดนตรีไทย เป็นผลมาจากการปรับตัวเพื่อให้เข้า รับสถานการณ์ทางสังคม ค่านิยม และความชื่นชมในดนตรีตะวันตก นับตั้งแต่อดีต เป็นต้นมา พบว่า การเปลี่ยนแปลงทางดนตรีที่เกิดขึ้นสะท้อนให้เห็นเรื่อง ความหลากหลายทางวัฒนธรรม สะท้อนให้เห็นถึงเรื่องการรับ และปรับตัวภายใต้ กระแสวัฒนธรรมจากภายนอกและการเกิดขึ้นของค่านิยมจากภายใน เป็นผลมาจาก

กระบวนการคิด การสร้างสรรค์งานลักษณะใหม่ที่ปรากฏเป็นความร่วมมือสมัย (ณัฐชยานันจนาวากุล, 2563: 51) โดยในปัจจุบันเริ่มมีการนำเครื่องดนตรีไทยมาผสมผสานกับดนตรีสากล จนเกิดเป็นวงดนตรีร่วมสมัย ริเริ่มจากวง “สังคีตประยุกต์” ของกรมประชาสัมพันธ์ จากนั้นเริ่มได้รับความนิยมมากขึ้น จึงปรากฏวงดนตรีไทยร่วมสมัยที่มีชื่อเสียงขึ้นอีกหลายวงจนถึงปัจจุบัน อาทิ วงกังสดาล วงบอยไทย วงกำไล ฯลฯ

ดนตรีร่วมสมัย ถูกสร้างสรรค์ขึ้นโดยมีจารีตการประพันธ์ผลงานทางดนตรีที่แตกต่างออกไปจากขนบเดิมของการประพันธ์ดนตรีคลาสสิกแบบตะวันตก แต่จะเป็นลักษณะของการสร้างสรรค์ผลงานทางดนตรีที่มีความหลากหลาย ผิดแผกและแตกต่างออกไปจากเดิม ทั้งที่เป็นการสร้างสรรค์ภายในดนตรีคลาสสิกด้วยตนเอง การนำดนตรีจากวัฒนธรรมอื่นเข้ามาร่วมสร้างสรรค์ ตลอดจนการใช้เทคโนโลยีและสื่อมัลติมีเดียที่ทันสมัยต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ผลงานทางดนตรี (เชาว์มนัส ประภักดิ์ และกิตติกรณ์ นพอุดมพันธุ์, 2566: 104)

วงเอเชียเซเว่น (ASIA7) เป็นวงดนตรีที่มีแนวเพลงนิยามได้หลายแบบ มีหัวใจหลักคือ ความเป็นเอเชียที่สอดแทรกอยู่ในทุกงาน การสร้างสรรค์บทเพลงของวงเอเชียเซเว่น (ASIA7) ในท่อนที่แสดงเดี่ยวของเครื่องดนตรี (Solo) ทุกเพลงจะมีเครื่องดนตรีไทยบรรเลงสอดแทรกอยู่เสมอ ส่งผลให้เป็นวงที่น่าติดตาม และได้รับความสนใจเป็นอย่างมากในปัจจุบัน

แนวคิดการเลือกเครื่องดนตรี เพื่อนำมาบรรเลงในวง ได้คัดเลือกจากความถนัดของนักดนตรีในวง และเลือกเครื่องดนตรีที่เคลื่อนย้ายได้สะดวก สามารถบรรเลงได้หลายระดับเสียง นั่นก็คือขลุ่ย (ซอด้วง ซออู้) เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสี ใช้คันชักที่ทำจากหางม้าสีไปทึงสายของซอ พร้อมด้วยการใช้ปลายนิ้วกดลงที่สายเพื่อให้เกิดความแตกต่างของระดับเสียง และสร้างสรรค์ทำนองเพลงตามความรู้สึกและความสามารถของผู้บรรเลงเพื่อให้เกิดอารมณ์ ซึ่งการที่จะสามารถบรรเลงซอให้เกิดเสียงที่มีคุณภาพนั้น ย่อมต้องมีพื้นฐานในการสีซอให้ดีเสียก่อน และการที่จะบรรเลงซอให้เหมาะสมกลมกลืนไปกับการบรรเลงดนตรีในแนวร่วมสมัย ต้องคำนึงถึงการเทียบระดับเสียงของเครื่องดนตรี เทคนิคพิเศษ และสำนวนกลอนที่สามารถนำมาใส่ในบทเพลงร่วมสมัยได้อย่างเหมาะสม กลมกลืน

จากที่กล่าวมานี้เองผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญในการศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดและวิธีการบรรเลงซอไทย ในบทเพลงของวงเอเชียเซเว่น (ASIA7) เพื่อเป็น

องค์ความรู้หนึ่งที่เป็นทางเลือกในการศึกษาการสร้างสรรค์ดนตรีร่วมสมัย อีกทั้งยังจะนำไปเป็นแนวทางการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเสริมศักยภาพให้ผู้ที่สนใจมีความพร้อมในการก้าวไปสู่การเป็นผู้สร้างสรรค์หรือผู้บรรเลงดนตรีได้อย่างครบองค์ประกอบอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาแนวคิดและวิธีการบรรเลงขอไทยในบทเพลงของวงเอเชียเซเว่น (ASIA7)

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เป็นแนวทางในการแสวงหาความรู้ ทำให้เกิดความเข้าใจถึงแนวคิดและวิธีการสร้างสรรค์ดนตรีร่วมสมัย นำไปใช้อ้างอิงเชิงวิชาการได้
2. เกิดองค์ความรู้ด้านดนตรีที่ทำให้ทราบถึงแนวคิดและวิธีการบรรเลงขอไทยในวงดนตรีร่วมสมัย

ขอบเขตการวิจัย

ศึกษาแนวคิดและวิธีการบรรเลงขอไทยในบทเพลงของวงเอเชียเซเว่น (ASIA7) โดยศึกษาแนวคิด วิธีการบรรเลงขอไทย และวิเคราะห์บทเพลงจากวงเอเชียเซเว่น (ASIA7) จำนวน 8 เพลง ดังนี้ 1) เพลงเซเลเมา 2) เพลงแขกเชิญเจ้า 3) เพลงขวัญเจ้าเอ๋ย 4) เพลงโอดเเต 5) เพลง Love is still beautiful 6) เพลงกล่อม 7) เพลงถ้าเธอคิดถึงใคร 8) เพลงจำขึ้นใจ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง แนวคิดและการบรรเลงขอไทยในวงดนตรีเอเชียเซเว่น (ASIA7) เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ โดยวิธีการพรรณนา มีวิธีการดำเนินการวิจัยเป็นลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. รวบรวมข้อมูล จากเอกสารทางวิชาการ หนังสือ และวิทยานิพนธ์
2. ศึกษาข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง กลุ่มบุคคลข้อมูล
 - 2.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก เป็นผู้ก่อตั้งวงดนตรีเอเชียเซเว่น (ASIA7) เป็นผู้ที่มีความรู้ประสบการณ์ทางด้านการบรรเลงดนตรีไทย และดนตรีร่วมสมัย ไม่น้อยกว่า 10 ปี

2.2 กลุ่มผู้ปฏิบัติ จำนวน 8 คน ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติการเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักไว้ ดังนี้ เป็นสมาชิกในวงดนตรีร่วมสมัย ASIA7 และมีมือเป้นที่ประจักษ์ในวงการดนตรี

2.3 กลุ่มนักวิชาการด้านดนตรี เป็นผู้เชี่ยวชาญและมีผลงานสร้างสรรค์ทางด้านดนตรีไทย และแนวดนตรีร่วมสมัย

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำสกอ์เพลงที่ทำการถอดโน้ตและบันทึกโน้ตมาศึกษาวิเคราะห์แนวคิดในการบรรเลงขอไทยในบทเพลงจำนวน 8 เพลง โดยใช้แนวคิดการวิเคราะห์จากทฤษฎีสังคีตลักษณ์และการวิเคราะห์ดนตรีสากลตะวันตก ทฤษฎีดนตรีไทย และนำแนวคิดทางมานุษยดนตรีวิทยา ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ และทฤษฎีการผสมผสานทางวัฒนธรรม ช่วยให้เข้าใจถึงบริบททางวัฒนธรรมและสังคมที่มีอิทธิพลต่อดนตรีร่วมสมัย รวมถึงการประเมินคุณค่าทางสุนทรียศาสตร์และกระบวนการผสมผสานทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในดนตรีร่วมสมัย โดยผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

3.1 แนวคิดในการบรรเลงขอไทยในวงดนตรีเอเชียเซเว่น (ASIA7)

3.2 วิธีการปรับระดับเสียงของขอไทย

3.3 เทคนิคการบรรเลงขอไทยในบทเพลง

3.4 ทำนองของเพลง / การใช้กลอน

3.5 วัสดุที่ใช้ในการทำขอ

3.6 การเตรียมความพร้อมก่อนการบรรเลง

ผลการวิจัย

วงเอเชียเซเว่น (ASIA7) เป็นตัวอย่างที่ดีของวงดนตรีรุ่นใหม่ที่มีความมุ่งมั่นสร้างสรรค์ผลงานดนตรีไทยร่วมสมัย ผสมผสานเอกลักษณ์ความเป็นไทย เข้ากับดนตรีสมัยใหม่ได้อย่างลงตัว แนวคิดและวิธีการบรรเลงขอไทยของวงเอเชียเซเว่น (ASIA7) ดังนี้

ภาพที่ 1 สมาชิกในวงเอเชียเซเว่น (ASIA7)
(ที่มา : นริศรา คักดีปัญจโชติ, 2567)

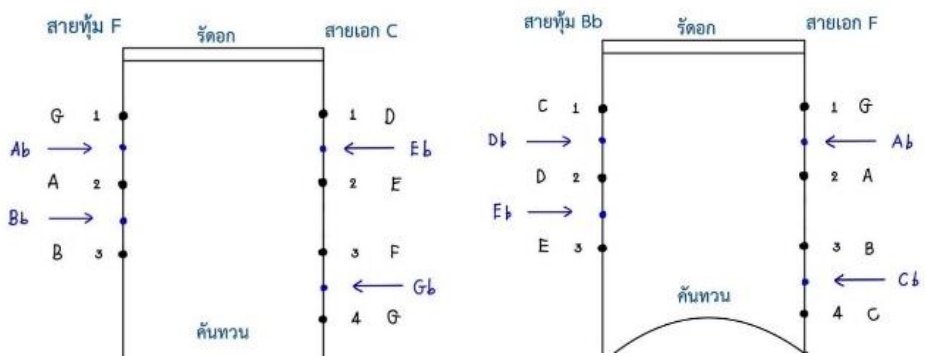
1. แนวคิดในการบรรเลงขอไทยในวงดนตรีเอเชียเซเว่น (ASIA7)

วงเอเชียเซเว่น (ASIA7) มีสมาชิกที่มีประสบการณ์สูงทั้งดนตรีไทยและดนตรีร่วมสมัย มีการสร้างสรรค์บทเพลงโดยเพิ่มจังหวะให้มีความแปลกใหม่ไปจากเดิม เช่น เพลงโยสลิ้ม นำมาเล่นในอัตราจังหวะ time signature 4/4 หรือ 3/4 โดยที่ยังคงลักษณะเด่นของทำนองเพลงนั้น ๆ หรือเพลงแขกเชิญเจ้านำจังหวะ time signature 7/8 มาใช้ในเพลง เพื่อให้เพลงมีความเป็นสำเนียงแขกมากขึ้น โดยลักษณะของทำนองเพลงจะเป็นพิวชั้นแจ๊ส ทั้งนี้ การนำจังหวะ time signature แบบแปลกใหม่มาใช้ในเพลงยังช่วยเพิ่มความซับซ้อนและความลึกซึ้งให้กับเพลง ซึ่งเป็นรูปแบบการประสานเสียงที่มีหลายแนวเสียงที่เป็นอิสระต่อกัน

การสร้างสรรค์ทำนองเพลงจะมีการเพิ่มทำนอง เพื่อให้เพลงมีความน่าสนใจ มีทำนองที่ท้าทายให้ผู้ฟังประสพคึกที่จะฟัง และติดตาม ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ 1) ท่อนอินโทร (Intro) เป็นการสร้างทำนองที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะเพลง เพื่อดึงดูดความสนใจ 2) การบรรเลงเดี่ยว (Solo) เป็นการแสดงศักยภาพของผู้เล่น 3) ท่อนดนตรีจบ (Outro) เป็นการสร้างทำนองเพื่อปิดท้ายอย่างลงตัว ทำนองเพลงในแต่ละส่วนจะสร้างเป็นทำนองที่สั้น ๆ จดจำง่าย มีจุดเริ่มต้นในการคิดสร้างสรรค์จากการอิมโพรไวส์ (Improvise) จนกลายเป็นทำนองที่ถูกต้อง และนำมาตกแต่งทำนองร่วมกับสมาชิกทุกคนในวง เพื่อให้ได้ทำนองที่เหมาะสมกลมกลืน เข้าถึงอารมณ์ของบทเพลงได้เป็นอย่างดี และนำทำนองที่ได้ไปใช้ในทุก ๆ ครั้งของการแสดง

การบรรเลงในแต่ละเพลงจะใช้ ซอด้วง ซออู้ แหกโซโฟน เป็นทำนองหลัก จะบรรเลงพร้อมกัน หรือบรรเลงในบางช่วงของเพลง ซึ่งถือว่าการบรรเลงแบบ โน้ตเดียวกัน (Unison) เกิดขึ้นในท้องเพลง ในบางครั้งจะบรรเลงในรูปแบบ การประสานเสียงไปกับการขับร้อง บรรเลงแนวทำนองหยอกล้อไปกับพิณหรือเครื่องดนตรีอื่น ๆ เป็นลักษณะการประสานเสียงแบบแบบโพลิโฟนี (Polyphony) คือ ดนตรีที่ใช้แนวทำนองหลายแนวเพื่อมาประสานกับทำนองหลัก ทำนองหลักจะเป็น แนวที่สำคัญ แต่แนวอื่นๆ ก็เป็นทำนองรองและเป็นแนวประสาน การประสานเสียง เช่นนี้ เป็นเอกลักษณ์ของดนตรีในบางวัฒนธรรม เช่น ดนตรีบาโรกในยุโรป ดนตรี พื้นบ้านของชนเผ่าต่าง ๆ ดังนั้น การประสานเสียงแบบโพลิโฟนีจึงเป็นเทคนิคที่ช่วย เพิ่มความหลากหลาย ความซับซ้อน และความเป็นเอกลักษณ์ให้กับดนตรี ทำให้ผู้ฟัง ได้รับความสนุกสนานและความประทับใจมากขึ้น และในบางเพลงซอไทย (ซอด้วง ซออู้) จะมีบทบาทหน้าที่ในการบรรเลงเดี่ยว Solo ซึ่งในการบรรเลงจะใช้สำนวน กลอนที่เป็นแบบของไทย และสำนวนกลอนแบบร่วมสมัยที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่

2. วิธีการปรับระดับเสียงของซอไทย

ภาพที่ 2 การปรับระดับเสียงซอด้วงและซออู้

(ที่มา : ผู้วิจัย, 2567)

การปรับระดับเสียงของซอไทยในวงเอเชียเซเว่น (ASIA7) จะตั้งสายเป็นคีย์ Bb A และ B สำหรับเพลงไทยนิยมตั้งสายเป็นคีย์ Bb ในการเลือกคีย์ที่เหมาะสม สำหรับการบรรเลงเพลงนั้น ผู้บรรเลงจะพิจารณาจากช่วงเสียงของทำนองเพลง ช่วงเสียงของซอ และคีย์ที่เหมาะสมที่สุด สำหรับการตั้งสายซอในบางเพลง

โน้ตของซออาจไม่ตรงกับการอ่านโน้ตหรือท่อนโน้ตของผู้บรรเลง สาเหตุหลักมาจากการใช้หลักการทรานสโพส (Transpose)

การทรานสโพสเป็นวิธีการที่ผู้บรรเลงซอไทยในวง นำมาใช้ในการบรรเลง ซึ่งหมายถึง การเปลี่ยนคีย์ของเพลงโดยไม่ต้องเปลี่ยนนิ้วที่กดบนสายซอ เทคนิคนี้ช่วยให้ผู้บรรเลงสามารถเล่นเพลงในคีย์ที่แตกต่าง ซึ่งช่วยให้สะดวกต่อการบรรเลง ตัวอย่างเช่น เพลงกล่อมเป็นคีย์ Db Major ถ้าซออยู่เล่นคีย์ตามเพลงจริงก็จะไม่สะดวกต่อการกดสาย ดังนั้น โน้ตที่ใช้ในการสืงจะไม่ตรงกับโน้ตที่เขียนไว้ในโน้ตเพลง แต่เสียงที่บรรเลงออกมาจะตรงกันกับเครื่องดนตรีชิ้นอื่น ๆ

การปรับระดับเสียงและการใช้เทคนิคการทรานสโพสในซอไทยเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ผู้บรรเลงสามารถบรรเลงเพลงได้อย่างสะดวก ไพเราะ และสื่ออารมณ์ของเพลงได้อย่างถูกต้อง

3. เทคนิคการบรรเลงซอไทยในบทเพลงของวงเอเชียเซเว่น (ASIA7)

การวิเคราะห์เทคนิคการบรรเลงซอไทยในบทเพลงของวงเอเชียเซเว่น (ASIA7) จำนวน 8 เพลง พบเทคนิคการบรรเลงทั้งแบบไทย และเทคนิคการบรรเลงแบบสากล ดังนี้

เทคนิคการบรรเลงแบบไทย เป็นการสร้างสำเนียงเพื่อให้เสียงซอยังคงเอกลักษณ์ มีกลิ่นอายของความเป็นไทย มีความเป็นธรรมชาติของซอไทย เทคนิคที่พบ มีดังนี้ เทคนิคการพรมนิ้ว การสะบัดนิ้ว การสะบัดคันชัก การสะเดาะ การสะอึกเสียง การพรมสายเปล่า การรูดนิ้ว การขยี้คันชัก

เทคนิคการบรรเลงแบบสากลที่พบ มีดังนี้ การทำเสียงให้สั่นเป็นคลื่น วิบาโต้ (Vibrato) พบเทคนิคนี้ในการบรรเลงมากที่สุด ทั้งนี้เพื่อให้เพลงสามารถเข้าถึงอารมณ์ของเพลง สามารถนำเทคนิคนี้ไปใช้เพื่อช่วยสร้างเอกลักษณ์ให้กับเสียงของซอไทย แยกแยะเสียงของซอไทยออกจากเครื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ และเป็นสิ่งที่ทำให้ซอไทยมีเสน่ห์เฉพาะตัว และเชื่อมเสียงให้ไพเราะ สั้นไหล

4. ทำนองของเพลง / การใช้กลอน

ทำนองของซอไทยส่วนมากจะพบ ทำนองการบรรเลง แบบเพลงเดี่ยวของซอด้วงและซออู้ การบรรเลงเดี่ยวในบางครั้งจะสร้างสรรค์ทำนองขึ้นใหม่ ลักษณะการสืงจะไม่สืตรงตามตัวโน้ต โดยส่วนมากจะมีเครื่องหมายที่เรียกว่า “Accidentals” ใช้กำกับกับตัวโน้ต เพื่อกำหนดของความสูงต่ำของเสียง มีการสอดแทรกสำนวนกลอนที่เป็นลักษณะสำนวนของเพลงไทย ดังนี้ 1.) การบรรเลงแบบอิหลักอิเหลื่อ

2.) การบรรเลงเดี่ยวซอ Solo 3.) กลอนม้วนตะเข็บ 4.) สำนวนกลอนแบบเพลงเดี่ยว 5.) ทางเก็บ 6.) การบรรเลงลูกล่อตามแบบของดนตรีไทย และลักษณะของกลอนเพลงที่เป็นสมัยนิยมสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ เพื่อให้เข้ากับบทเพลง และเป็นเอกลักษณ์ของวงเอเชียเซเว่น (ASIA7)

5. วัสดุที่ใช้ในการทำซอ

ซอด้วง ใช้วัสดุในการทำเหมือนกับการทำซอทั่วไป กระบอกซอ คันทวน ลูกบิด ใช้ตามแบบแผนที่เคยผลิตเพื่อบรรเลงในวงดนตรีไทย จะมีบางส่วนประกอบที่ดัดแปลงเพื่อให้เหมาะสมต่อการบรรเลง ดังนี้ สายซอ ใช้เป็นสายลวดของซอจีน และคันชักสั่งทำพิเศษ มีลักษณะเหมือนคันชักไวโอลิน มีขนาดที่ยาวมากขึ้น

ซออู้ ใช้วัสดุในการทำเหมือนกับการทำซอทั่วไป ไม้ที่นำมาใช้ทำซอจะเป็นไม้ชิงชัน มีการดัดแปลงวัสดุของซอเล็กน้อยเพื่อให้เกิดเสียงนุ่มนวล ชัดเจนเพิ่มขึ้น ดังนี้ กะโหลกซอใช้กะลามะพร้าวพันธุ์ซอที่มีขนาดใหญ่กว่าซออู้ทั่วไป สายซอ ใช้เป็นสายลวดของซอจีน คันชักสั่งทำพิเศษ มีลักษณะเหมือนคันชักไวโอลิน มีขนาดที่ยาวมากขึ้น หย่องมีลักษณะเหมือนหย่องซอสามสาย

การดัดแปลงวัสดุในการทำซอไทยเหล่านี้เพื่อปรับเปลี่ยนเสียงและลักษณะของซอให้เหมาะสมต่อการบรรเลงในวงดนตรีร่วมสมัย แต่ยังคงรูปร่าง ลักษณะ ความเป็นซอไทย โดยการใช่วัสดุที่แตกต่างจากซอทั่วไปเพื่อเพิ่มคุณภาพของเสียง ความคงทนต่อการใช้งาน และสร้างเสียงที่เป็นเอกลักษณ์ในการบรรเลง

6. การเตรียมความพร้อมก่อนการบรรเลง

การบรรเลงดนตรีในทุก ๆ ที่จำเป็นจะต้องมีการเตรียมตัวก่อนการบรรเลง เพื่อให้การบรรเลงเป็นไปอย่างครบถ้วน สมบูรณ์ และการบรรเลงในปัจจุบัน จะต้องเตรียมอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เพิ่มเติม เพื่อเป็นการสร้างเสียงจำลอง สร้างเสียงเอฟเฟค เข้ามาในระบบเสียง เช่น เสียงก้อง เสียงกังวาล (REVERB) เสียงสะท้อน (ECHO) เป็นต้น โดยที่เอฟเฟคในประเภทต่าง ๆ ก็จะทำให้เสียงของนักร้อง หรือเสียงของเครื่องดนตรี มีมิติหรือสร้างสีสันทางเสียงให้น่าฟังมากขึ้น ในการบรรเลงซอไทยที่คุณนริศรา ศักดิ์ปัญญาโชติ เป็นผู้บรรเลง มีการเตรียมวัสดุ – อุปกรณ์เพื่อให้มีความพร้อมต่อการบรรเลงดังนี้ 1) สายซอ 2) ยางสน 3) ไมค์โครโฟนไวเลส 4) น้ำยาเช็ดสายซอ 5) ขาตั้งซอ 6) ดิจิตอล เอฟเฟค (Zoom A-3) 7) ไวเลส Microphone 8) หูฟังมอนิเตอร์ (Ear monitor)

อภิปรายผลการวิจัย

1. แนวคิดและวิธีการบรรเลงขอไทยในวงเอเชียเซเว่น (ASIA7)

การสร้างสรรคบทเพลงจะใช้ ซอด้วง ซออู้ แซกโซโฟน เป็นทำนองหลักของเพลงบรรเลงพร้อมกัน ซึ่งถือว่าซอกับแซกโซโฟนจะบรรเลงแบบโน้ตเดียวกัน (Unison) เกิดขึ้นในท้องเพลง และในบางครั้งจะบรรเลง ในรูปแบบการประสานไปกับการขับร้อง บรรเลงแนวทำนองหยอกล้อไปกับพิณหรือเครื่องดนตรีอื่น ๆ เป็นลักษณะการประสานเสียงแบบแบบโพลิโฟนี (Polyphony) คือ ดนตรีที่ใช้แนวทำนองหลายแนวเพื่อมาประสานกับทำนองหลัก และในบางเพลงขอไทย (ซอด้วง ซออู้) จะมีบทบาทหน้าที่ในการบรรเลงเดี่ยว (Solo) อีกด้วย สอดคล้องกับ ศุภฤกษ์ พุฒสโร และนัฏฐิกา สุนทรธนะผล (2464: 107-108) จากการวิจัยเรื่อง การเรียบเรียงดนตรีร่วมสมัยเพลง “ลมหนาว” โดย ชัยภักดิ์ ภักธจินดา ผลวิจัยพบว่า เพลง “ลมหนาว” พบว่า เนื้อดนตรี (Texture) ของเพลง “ลมหนาว” เมื่อวิเคราะห์จากการสอดประสานกันของการดำเนินทำนองหลัก จะมีการดำเนินคู่กันไปในลักษณะของดนตรีประสานแนว (Polyphony) เนื่องจากเข้าหลักเกณฑ์ของการมีทำนองหลักเพียงหนึ่งแนว แต่แนวเสียงอื่น ๆ ที่บรรเลงร่วมก็เป็นทั้งการบรรเลงแบบทำนองรอง และเป็นแนวประสานด้วย ทั้งนี้เนื่องจากมีจุดประสงค์เพื่อสร้างความหลากหลายทางดนตรี เพิ่มความซับซ้อนในการประพันธ์ดนตรี และสะท้อนถึงความเจริญก้าวหน้าทางดนตรีไทยที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตก

2. วิธีการปรับระดับเสียงของขอไทย

การปรับระดับเสียงของขอไทยในวงเอเชียเซเว่น (ASIA7) จะตั้งเสียงโดยใช้อุปกรณ์ตั้งเสียง (Tuner) การตั้งสายก็จะขึ้นอยู่กับคีย์ของแต่ละเพลง และขอใช้หลักการทรานสโพส (Transpose) ที่ต้องการให้เสียงขอสถาบรรเลงร่วมกันกับวงได้โดยการเพิ่มคีย์ขึ้น 1 คีย์ เพื่อให้เสียงออกมาตรงกัน ซึ่งระหว่างซอกับเครื่องดนตรีชิ้นอื่น ๆ จะให้ระดับเสียงที่แตกต่างกัน และการบันทึกโน้ตนั้น จะไม่ตรงตามเสียงที่บรรเลงออกมา เพราะ การบรรเลงขอจะมีเทคนิคพิเศษที่สามารถสร้างสรรค์เพื่อให้เหมาะสมตามอารมณ์ของเพลงโดยการใช้นิ้วกดลงไปที่ยายขอ ถ้าบรรเลงตามคีย์ของเพลงจริง ส่งผลให้นิ้วที่ใช้กดสายไม่สะดวกต่อการบรรเลง โน้ตเพลงที่ใช้ในการสีไม่สะดวกต่อการบรรเลง และไม่เกิดสำเนียงตามที่ต้องการจะสื่อสาร จึงเลือกที่จะใช้หลักการทรานสโพส (Transpose) เพื่อให้สะดวกต่อการบรรเลง แต่สุดท้ายก็เป็นคีย์เสียงที่ตรงกัน และบรรเลงด้วยกันได้อย่างกลมกลืน สอดคล้องกับ ศุภฤกษ์

พุทธโธ และนักฎีกา สุนทรชนผล (2464: 107-108) จากการวิจัยเรื่อง การเรียบเรียงดนตรีร่วมสมัยเพลง “ลมหนาว” โดย ชัยศักดิ์ ภัทรจินดาพบว่า สำหรับการเรียบเรียงเพลง “ลมหนาว” ในครั้งนี้ มีการเรียบเรียงในเสียงที่ต่ำกว่า 1 เสียง ในต้นฉบับที่ได้ทรงพระราชนิพนธ์ไว้นั้นอยู่ในบันไดเสียง C เพื่อความสะดวกต่อการบรรเลง และรักษาลักษณะเสียงเดิมของขลุ่ยไว้ ทั้งนี้ การปรับระดับเสียงของซอไทยในวงเอเชียเซเว่น (ASIA7) โดยส่วนใหญ่ในการบรรเลงจะตั้งสายเป็นคีย์ Bb A B ถ้าเป็นเพลงไทยจะตั้งสายเป็นคีย์ Bb เป็นหลัก สอดคล้องกับ เลอเกียรติ มหาวินิจฉัยมนตรี (สัมภาษณ์, 14 ตุลาคม 2566) กล่าวว่า ในการปรับเสียงซอไทย จะคำนึงถึงเรื่องการสร้างสำเนียง การลงเทคนิคการพรมนิ้ว และให้ความสำคัญกับความเป็นธรรมชาติของซอไทยมากที่สุด ถ้าเพลงบรรเลงด้วยบันไดเสียงนี้แล้ว จะตั้งสายเปล่าแบบไหนเพื่อทำเทคนิคนั้น ได้ดีขึ้น ถ้านักดนตรีสากลไม่ได้พูดคุยกันก่อนส่วนมากจะใช้เป็นคีย์ C เป็นหลัก แต่จะค่อนข้างเสียงสูงสำหรับซอไทย ถ้าเป็นคีย์ที่เหมาะสมทำให้เสียงซอออกมาได้อย่างไพเราะที่สุด สามารถสร้างเทคนิคในการบรรเลงซอได้อย่างหลากหลาย และอำนวยความสะดวกต่อการกดสายซอ คือ คีย์ A (ตัวอย่างเช่น ซออุ้ คือ A E / ซอด้วง E B) คีย์เสียงนี้จะส่งผลให้ทั้งซอด้วงและซออุ้มีเสียงที่มีน้ำมินวลสมบูรณ์

3. เทคนิคการบรรเลงซอไทยในบทเพลงของวงเอเชียเซเว่น (ASIA7)

การนำเครื่องดนตรีไทยมาบรรเลงผสมผสานกับดนตรีตะวันตกนั้นล้วนแล้วแต่มีการใช้เทคนิคเฉพาะของเครื่องดนตรีนั้น ๆ เพื่อให้เครื่องดนตรีมีความโดดเด่น มีเสียงที่เป็นเอกลักษณ์ ซึ่งในการบรรเลงซอไทย จะใช้เทคนิคการบรรเลงทั้งของไทย และเทคนิคแบบสากล เทคนิคการบรรเลงแบบของไทยคือ เทคนิคการพรมนิ้ว การสะบัดนิ้ว การสะบัดคันชัก การสะเดาะ การสะอึกเสียง การพรมสายเปล่า การรูดนิ้ว และการขยี้คันชัก ส่วนเทคนิคการบรรเลงแบบสากลที่พบ คือ เทคนิคการทำให้สั่นเป็นคลื่น (Vibrato) สอดคล้องกับ ชุมชน สืบวงศ์ (2552: 103) จากการวิจัยเรื่อง วิเคราะห์เทคนิคการบรรเลงขลุ่ยเพลงพระราชนิพนธ์ โดยอาจารย์ธนิสร์ ศรีกลิ่นดี พบว่า เทคนิคการบรรเลงขลุ่ยของอาจารย์ธนิสร์ ศรีกลิ่นดี ในบทเพลงต่าง ๆ ในชุดความฝันอันสูงสุด มีดังนี้ เทคนิคการพรมนิ้ว (Trill) มีการใช้โน้ตที่เป็นเทคนิคการพรมนิ้วบางบทเพลงเท่านั้น ส่วนใหญ่จะพบในโน้ตที่เป็นเพลงในจังหวะช้า เป็นเทคนิคที่ใช้บรรเลงเพลงพระราชนิพนธ์ ชุดความฝันอันสูงสุด เทคนิคนิ้วควงหรือคู่ควง (Alternate Fingering) มีการใช้โน้ตที่เป็น

เทคนิคนี้ควรเป็นบางเพลง ส่วนใหญ่จะเป็นเสียงโด โปโนต์ที่เป็นเทคนิคการพรมนิ้วที่ใช้บรรเลงเพลงพระราชนิพนธ์ ชุดความฝันอันสูงสุด เทคนิคการทำให้สั่นเป็นคลื่น (Vibrato) มีการใช้เทคนิคนี้ในบทเพลงที่มีจังหวะช้า และพบมากในตอนช่วงท้ายประโยคของวรรคเพลง เทคนิคการบรรเลงเพื่อให้บทเพลงเข้าถึงอารมณ์ของเพลงนั้นจะต้องมีทำนองที่สั้น - ยาว นึก - เบา เทคนิคที่กล่าวมานี้ ทำให้เสียงมีความแตกต่าง มีทำนองที่สามารถเข้าถึงอารมณ์ของเพลงได้ ทำนองเพลงเดียวกัน ถ้าใส่ด้วยความเข้าใจในทำนองก็จะส่งผลให้บทเพลง มีความไพเราะมากยิ่งขึ้น ซึ่งการเล่นกับดนตรีสากล ผู้บรรเลงชาวไทยสามารถใส่เทคนิคการบรรเลงแบบไทย และเทคนิคการบรรเลงแบบสากลได้ตามความเหมาะสมของบทเพลง สอดคล้องกับ พูนพิศ อมาตยกุล (2566 : สัมภาษณ์) กล่าวว่า เทคนิคในการบรรเลง ถือว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ผู้บรรเลงขอควรที่จะบรรเลงให้เข้าถึงอารมณ์ของเพลง เพื่อให้ผู้ฟังฟังแล้วรู้สึกคล้อยตามไป เกิดเป็นอารมณ์ความรู้สึกที่จับใจ และท้าทาย อย่างเช่น เพลงค้างคาวกินกล้วย เป็นเพลงไทยทำนองทั่วไป เมื่อใส่เทคนิคในการบรรเลงเสริม เติม แต่งตามความเหมาะสมก็จะทำให้เกิดความน่าสนใจ น่าติดตาม ผู้ฟังประสงค์ที่จะอยากรู้ว่าต่อไปจะบรรเลงอย่างไร แบบนี้เรียกว่าท้าทาย เมื่อผู้บรรเลงสามารถท้าทายได้มากเท่าไร ก็จะสามารถขายเพลงได้มากเท่านั้น ที่กล่าวมาในข้างต้น ถือว่าผู้บรรเลงได้แสดงสุนทรีย์ะ ทำให้ผู้ฟังเกิดความทึ่ง ดังนั้นเทคนิคในการบรรเลงมีความสำคัญกับการถ่ายทอดบทเพลงเป็นอย่างมาก วงเอเชียเซเว่น (ASIA7) มีนักดนตรีที่มีทักษะและความสามารถเป็นอย่างสูง มีการผสมผสานเทคนิคการบรรเลงแบบไทย และมีการนำเอาเทคนิคการบรรเลงแบบสากลเข้ามาผสมผสานได้อย่างลงตัว จนส่งผลให้เพลงที่สร้างสรรค์ออกมาสามารถจับใจ และท้าทายผู้ฟังได้เป็นอย่างดี

4. ทำนองของเพลง / การใช้กลอน

ทำนองเพลง หรือการใช้สำนวนกลอนเป็นส่วนสำคัญของการสร้างสรรค์บทเพลง ที่จะเป็นการทำท่ายให้แต่ละบุคคลอยากฟัง มีความสงสัยและประสงค์ที่จะฟัง วิธีการสร้างสรรค์ทำนองของชาวไทยในวงเอเชียเซเว่น (ASIA7) สำหรับการเริ่มต้นจะมีท่อนอินโทร (Intro) ในทุกเพลง เช่น เพลงแขกเชิญเจ้า ก็จะสร้างสรรค์ทำนองเริ่มต้นของเพลง (Intro) จากนั้นจะเข้าสู่เพลงเป็นทำนองการบรรเลงเดี่ยวเครื่องดนตรีต่าง ๆ เช่น ซอด้วง ซออู้ แหกโซโฟน (Solo) และจบสุดท้ายด้วยการสร้างท่อนดนตรีออก (Outro) เป็นไปในรูปแบบนี้ทั้ง 8 เพลง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

วริสร เจริญพงศ์ (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การสร้างสรรค์งานดนตรีกรรมแนว ดนตรีไทยร่วมสมัย เพลง ลำนำเจ้าพระยา ของชัยศักดิ์ ภัทรจินดา พบว่า การสร้างสรรค์บทเพลงลำนำเจ้าพระยา เป็นการประพันธ์ทำนองหลักสั้น ๆ จากสำเนียง เพลงไทยเดิม และทำให้ผู้ฟังจดจำได้ง่ายด้วยการเรียบเรียงเสียง ประสานในลักษณะเช่นเดียวกับ เพลงป๊อปสมัยนิยม แล้วนำไปพัฒนาเป็นท่อนแยก ท่อนเดี่ยวเครื่องดนตรี ท่อนนำ ส่วนลงจบ ส่วนเชื่อม และทำนองโมทีฟ ดังนั้น การสร้างสรรค์สำนวนกลอนโดยการนำสำนวนของเพลงไทยที่สามารถจดจำได้ง่าย นำมาปรับปรุง ผสมผสาน ปรับเปลี่ยนจังหวะ ส่งผลให้บทเพลงไพเราะ น่าฟัง และสามารถเข้าถึงบุคคลได้ทุกเพศทุกวัย ในส่วนของสำนวนกลอนที่พบส่งผลให้ชาวไทย ได้แสดงศักยภาพทางความคิดในการร้อยเรียงทำนองอย่างเสรี สำนวนกลอนต่าง ๆ จะเกิดขึ้นจากการอิมโพรไวส์ (Improvise) จนกลายเป็นทำนองที่ถูกใจ และนำมา ตกแต่งให้มีความกลมกลืน มีความพอดี เพื่อให้เกิดสุนทรียะที่เหมาะสมต่อ การบรรเลงดนตรี ด้วยทักษะความสามารถของคนขอในวงเอเชียเซเว่น (ASIA7) และ สมาชิกทุกคนในวง นำทำนองของเพลงไทยที่คุ้นหู จดจำง่ายมาสร้างสรรค์ปรับปรุง ให้มีจังหวะที่ดึงดูดใจ ผู้ฟังได้ฟังดนตรีในมิติใหม่ เพลงที่ดี คุณภาพของผู้บรรเลงที่ดี จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้วงเอเชียเซเว่น (ASIA7) เป็นวงที่สร้างสรรค์ผลงานเพลงได้อย่าง ตรงใจผู้ฟังในยุคปัจจุบัน การดำเนินทำนองของขอปรากฏเด่นชัด ดังนี้ ลักษณะ การบรรเลงแบบเดี่ยว (Solo) ทำนองอิหลักอิเหลื่อ กลอนม้วนตะเซ็บ กลอนย้อน ตะเซ็บ การบรรเลงประสานเสียง การบรรเลงในลักษณะลูกล่อ ลูกขัด เป็นต้น ก็เป็น ส่วนหนึ่งที่ทำให้วงมีความโดดเด่น

5. วัสดุที่ใช้ในการทำขอ

ขอไทย เครื่องดนตรีไทยโบราณที่ได้รับความนิยมมายาวนาน ปัจจุบัน มีการผลิตขอไทยหลากหลายรูปแบบเพื่อรองรับการใช้งานที่แตกต่างกัน แต่เดิม ขอไทยใช้สายไหมในการบรรเลง แต่เพื่อให้เหมาะกับแนวเพลงและการบรรเลง ร่วมกับดนตรีสากล วงเอเชียเซเว่นได้พัฒนาขอไทยขึ้นมาใหม่โดยมีการปรับเปลี่ยน ส่วนประกอบดังนี้ สายขอ ใช้เป็นสายลวดของขอจีน คันชัก สังกะสีพิเศษ มีลักษณะ เหมือนคันชักไวโอลิน มีขนาดที่ยาวมากขึ้น กะโหลกขออู้ ใช้กะลามะพร้าวพันธุ์ขอ ที่มีขนาดใหญ่มากกว่าขออู้ทั่วไป หย่องขออู้ มีลักษณะเหมือนหย่องขอสามสาย ทั้งนี้ เพื่อให้การบรรเลงมีคุณภาพเสียงออกมาอย่างสมบูรณ์ ชัดเจน และได้รับระดับเสียงที่ ผสมผสานได้อย่างกลมกลืนกับดนตรีสากล สอดคล้องกับ เลอเกียรติ มหาวินิจฉัย

มนตรี (2566 : สัมภาษณ์) กล่าวว่า แต่ก่อนจะใช้สายไหมในการบรรเลง ปัญหาคือ มักจะขาดง่าย จึงเปลี่ยนเป็นสายลวด ซึ่งเสียงก็จะแตกต่างจากสายไหม น้ำเสียง อาจจะบางลงนิดหน่อย เพราะช่างไม่ได้ออกแบบหน้าขอให้บานรับกับเสียงของสาย ลวด ถ้าจะทำก็ต้องแต่งหน้าขอให้บาน และกระบอกขอต้องทำใหม่ ดังนั้นผู้บรรเลง ควรศึกษาส่วนประกอบของขอไทย เพื่อที่จะสามารถปรับปรุง และพัฒนางานฝีมือในการทำขอ ให้มีประสิทธิภาพ ตรงตามจุดประสงค์ของผู้ใช้ และได้เสียงออกมาที่สื่อถึงธรรมชาติ ของขอไทยมากที่สุด

6. การเตรียมพร้อมก่อนการบรรเลง

ก่อนที่ผู้บรรเลงจะได้แสดงนั้นจะต้องผ่านการฝึกฝน การวางแผนรูปแบบ การบรรเลง ศึกษาบทเพลง และบริบทของเวทีที่จะไปทำการแสดง รวมถึงการเตรียม เครื่องดนตรี และการบรรเลงดนตรีในทุก ๆ ที่จำเป็นจะต้องมีการเตรียมตัวก่อน การบรรเลง เพื่อให้การบรรเลงเป็นไปอย่างครบถ้วน สมบูรณ์ ในการบรรเลงขอไทย ที่คุณนิศรา ศักดิ์ปัญจโชติ เป็นผู้บรรเลง ควรมีความพร้อมทั้ง 3 ด้าน คือ ความพร้อมของผู้บรรเลง ความพร้อมของเครื่องดนตรี และความพร้อมของวัสดุ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ทำให้เข้าใจถึงเรื่องการผสมวง และเทคนิค การบรรเลงต่าง ๆ เพลงจะเกิดขึ้นได้ต้องประกอบด้วย 1) เครื่องดนตรี 2) มนุษย์ผู้ปฏิบัติ เครื่องดนตรี เพลงจะดีเครื่องดนตรีนั้นต้องมีคุณภาพนักดนตรีต้องมีคุณภาพ สอดคล้องกับ พูนพิศ อมาตยกุล (2566 : สัมภาษณ์) กล่าวว่า คุณภาพนักดนตรี จะต้อง แม่นหู แม่นตา แม่นมือ แม่นใจ ครูบุญยงค์ เกตุคง ได้กล่าวไว้ ทั้ง 2 อย่าง รวมกันนี้ เพลงเริ่มจะดีแล้ว ถ้าบรรยากาศ ดีอีกด้วย เพลงก็จะดีขึ้นไปอีก เพราะฉะนั้นสิ่งที่เข้ามาสองทางซึ่งกันและกัน ล้วนแต่เป็นงานศิลปะ จะบรรจบตรง คำที่ว่า “ศิลปะนั้นจะสองทางซึ่งกันและกัน” ศิลปินเมื่อมาเจอกัน หรือมานั่งคุยกัน มาทำงานด้วยกัน เขาจะสองทางซึ่งกันและกัน จะช่วยกันและสนับสนุนซึ่งกันและกัน ช่วยกันยกงานศิลปะนั้นขึ้นไปให้งามด้วยกัน “ศิลปะย่อมสองทางให้กันและกัน” ไม่ว่าจะเป็นการผสม วงฝรั่ง วงไทย วงคอนเทม หรืออย่างไรก็ตาม ถ้าคนเหล่านั้น เป็นคนที่มีความสามารถมีฝีมือ มีสมองที่ดี มีความรับผิดชอบที่ดี มีความแม่นยำใน เทคนิคที่ทำอยู่ งานออกมาก็จะดี งานก็จะช่วยเสริมให้งานที่ออกมามีคุณค่า และในที่สุดก็จะไปกระทบใจผู้เสพ กระทบแล้วถ้าติด ทำทนาย มีความชำนาญ ก็เกิดเป็น สุนทรียะ และเป็นความงดงามได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยสามารถนำไปเป็นแนวทางในการศึกษาเพิ่มเติมองค์ความรู้ หรือ เพื่อต่อยอดแก้ไขข้อบกพร่องในเรื่องของแนวทางในการบรรเลงซอไทยในวงดนตรีร่วมสมัย และการสร้างสรรค์ดนตรีร่วมสมัยได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

วงเอเชียเซเว่น (ASIA7) เป็นวงดนตรีที่สื่อถึงเอกลักษณ์ความเป็นไทย และ ยังได้รับการยอมรับจากสังคม และบุคคลในทุกเพศ ทุกวัย จึงควรเก็บข้อมูล รายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องดนตรีชิ้นอื่น ๆ ที่มีความสำคัญต่อการสร้างสรรค์เพลง เห็นควรที่จะศึกษาศึกษาวิเคราะห์เครื่องดนตรีให้ครบทุกเครื่องมือเพื่อให้ได้ข้อมูลในอีกมิติหนึ่ง ซึ่งเป็นพื้นฐานขององค์ความรู้ในการสร้างสรรค์ดนตรีร่วมสมัย และ สิ่งสำคัญควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้วงเอเชียเซเว่น (ASIA7) ยังคงได้รับการตอบรับ ที่ดีมากยิ่งขึ้นในปัจจุบัน

บรรณานุกรม

ชัยภัก ภัทรจินดา. (2566, 13 ตุลาคม). นักวิชาการมาตรฐานชำนาญการพิเศษ สำนักงาน
มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม, นักดนตรีวงกอไฟ่, ศิลปินศิลปาธร พ.ศ. 2565.

สัมภาษณ์.

ชุมชน สืบวงศ์. (2552). วิเคราะห์เทคนิคการบรรเลงขลุ่ยเพลงพระราชนิพนธ์ โดย
อาจารย์ณิสร์ ศรีกลิ่นดี. วิทยานิพนธ์ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
มานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เชาวน์มนัส ประภักดี และกิตติกรณ นพอุดมพันธ์. (2566). ดนตรีไทยร่วมสมัยใน
บริบทสังคมไทย. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. 43(2), 98-113.

ณัฐชยา นัจจนาวากุล. (2563). พลวัตการเปลี่ยนแปลงแบบแผนดนตรีไทยสู่ดนตรี
ไทยร่วมสมัย. วารสารศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 7(2),
40 – 53.

พูนพิศ อมาตยกุล. (2566, 12 ตุลาคม). นักวิชาการสาขาดนตรีวิทยา, ที่ปรึกษาวิทยาลัย
ราชสุตา มหาวิทยาลัยมหิดล, กรรมการและเลขานุการ มูลนิธิราชสุตา.
สัมภาษณ์.

- เลอเกียรติ มหาวินิจชัยมนตรี. (2566, 14 ตุลาคม). ผู้อำนวยการกลุ่มดุริยางค์ไทย สำนัก
การสังคีต กรมศิลปากร. สัมภาษณ์.
- วริสร เจริญพงศ์. (2552). การสร้างสรรค์งานดนตรีกรรมแนวดนตรีไทยร่วมสมัย เพลง
ลำนำเจ้าพระยา ของชัยศักดิ์ ภัทรจินดา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาดนตรี มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศุภฤกษ์ พุฒสโร และนัฏฐิกา สุนทรธนะผล. (2564). การเรียบเรียงดนตรีร่วมสมัยเพลง
“ลมหนาว” โดย ชัยศักดิ์ ภัทรจินดา. วารสารดนตรีรังสิต มหาวิทยาลัยรังสิต.
16(1), 107-108